

V.l.n.r. Echtparenbeker, British American Cup, W. Redelmeyer Trophy, en Gerard de Wit Trophy.

BEKERS MET CHIQUE NAMEN

Niet geheel toevallig viel de keus voor onze derde aflevering van clubbekers en hun historie op de Noordwijkse Golf Club.

Deze maand wordt voor de derde achtereenvolgende keer in Noordwijk gestreden om het Heineken open.

Ook een mooie beker, daar niet van, maar het prijzengeld is er nu eenmaal belangrijker.

Hoe anders kijken de leden van Noordwijk tegen hun bekers aan.

OFFEMBEKER

Onlangs signaleerde Jan Ebbinge in Golf Nieuws de trend van het gebruik van 'chique' namen. Een fenomeen dat zich ook voordoet in de golfwereld, o.a. bij de benaming van nieuwe clubs. De geschiedenis bestuderend blijkt dat Noordwijk deze trend al aan het begin van deze eeuw heeft ingezet.

De Offembeker is de oudste bokaal van de club (1915) en genoemd naar het landgoed van de gever (en tevens mede-optichter van de club) Graaf Leopold van Limburg Stirum. Op de borden die boven de ramen van het Noordwijkse clubhuis hangen lezen we de namen van landgoederen als Hoogwaeck, Calorama en Helmhorst.

Pas rond 1972, bij de verhuizing naar de nieuwe baan, werd besloten om wisselbekers 'eeuwigdurend' te maken. Vooral de familie Kerckhoff grossierde in titels, en dus in oude bekens. De Offembeker (spelvorm eclectic) ontsnapte als enige aan dit lot want is nooit drie maal achtereen of vijf maal in totaal door één en dezelfde speler gewonnen (en zelfs niet één keer door de Kerckhoffs).

Aan het herdenkingsboek '75 Jaar Golf in Noordwijk ontleen we de volgende ontboezeming:

Met op de achtergrond een schilderij van Aat Verhoog dat de bestuurskamer van de NGC siert, wisselbekers van v.l.n.r. Palace Hotel, Graaf van Limburg Stirum, Ernst Cremers Cup en De Roemer.

WINNAARS OFFEMBEKER

1915	F. van der Esch
1916	W. van Waveren
1917	G.M. del Court van Krimpen
1918	Captain G.H. l'E West R.D.F.
1919	H.J. Kessler
1920	H.J. Kessler
1921	F. van der Esch
1922	E. Cremers
1923	J.C. Smalt
1924	A.O.R.R. Ewing
1925	C.F. Wismeyer
1926	S. Maneck
1927	F.C.W. Noorduyt
1928	F.J. Heister
1929	G.M. del Court van Krimpen
1930	H. Binnendijk
1931	Rittmeister von Loewenstein
1932	S. Maneck
1933	E.J. Deen
1934	C.E. Steel
1935	W.J. Snouck Hurgronje

GERARD DE WIT TROPHY

In 1974 kreeg de toenmalige professional van Noordwijk, de fameuze Gerard de Wit met Sinterklaas van een onbekende gever een beker. De Wit, die toen net zijn twaalfjarige dochter had verloren, bepaalde dat er jaarlijks om deze beker gespeeld zou worden en wel op twee Pinksterdag. De opbrengst zou ten goede komen aan het Koninklijke Wilhelmina Fonds. Gerard de Wit koos voor Pinksteren vanwege de associatie met het liedje 'Op een mooie Pinksterdag'.

Dit jaar werd de wedstrijd om de Gerard de Wit Trophy in vliegende storm gespeeld en met 35 punten gewonnen door Pier Flieringa. In zijn dankwoord onthulde de winnaar dat hij en zijn vrouw Ansje de Sinterklaas uit 1974 waren geweest. Hij was toen net met golf begonnen, behaalde in zeer korte tijd zijn handicap, en was in 1975, toen de wedstrijd voor de eerste keer werd gespeeld met 43 punten een serieuze kandidaat voor de eindoverwinning, maar op het laatst toch nog door iemand anders voorbij gestreefd.

Hij heeft ervaar jaren op moeten wachten, maar uiteindelijk is het hem toch gelukt de beker een keer te winnen.

'DE BEKERS ZIJN MIJN KINDEREN'

De naam Flieringa dook zojuist niet toevallig op. Mevrouw A.C.Th. Flieringa-van Heuven heeft de afgelopen 25 jaar in haar eentje de prijzentafel, die beroemd is geworden in golf- en Nederland, verzorgd. Niet alleen het inko-

pen, graveren, poetsen en bewaken van bekers rekende zij tot haar taak, maar tevens werd een gedegen administratie bijgehouden van wie, wat, wanneer, had gewonnen. Midden in de nacht kon zij ineens wakker schrikken en zich afvragen of ze niet iets vergeten was. In die 25 jaar is er niet één letter verkeerd in de bekers gegraveerd en ze kent nog ieders initialen uit het hoofd. En mocht er, zoals bijna het geval was met de Echtparenbeker (waarvan bij een brand het deksel verloren ging en de houten voet geschroeid is), iets verloren gaan, dan kan altijd worden teruggevallen op de borden in het clubhuis. Haar taak is nu overgenomen door twee dames, die dankbaar putten uit haar tien pagina's tellende dossier over alle bekers: ontstaan, schenker, reden, formule, enz.

Bij het doorlezen valt op hoeveel wedstrijden de Noordwijk kent, en werkelijk niet alleen door de bijzonder volle Golfweek in september, waar naast de vele individuele bekers, zoals de **B. Dunnbeker** (eerste professional van de NGC die door iedereen met 'mijnheer' Dunn werd aangesproken) en de **British American Cup** (uit 1923, geschonken door Britse en Amerikaanse militairen als dank voor de gastvrijheid tijdens de Eerste Wereldoorlog), ook de **E. Cremers Cup** wordt uitgeleerd voor de beste brutoscore van die week. E. Cremers was een van de oprichters en de eerste voorzitter van de NGC. Diverse bekers worden twee-jaarlijks gespeeld. Zo mag maar om het jaar om de **Dharmajiva Cup** worden gestreden, een beker uit 1927 met een geschiedenis. De overlevering zegt dat deze cup weliswaar is geschonken, maar nooit is betaald door de Indische naamgever.

foto: s. Koen Suyk

Al in geen jaren is de Porceleynse Fles buiten het clubhuis geweest, maar in de handen van mevrouw A.C.Th. Flieringa-van Heuven, die 25 jaar voor de bekers van de NGC zorgde, is dat wel vertrouwd.

Maar de heer A.H.M. Eyken, van 1925 tot na de oorlog in dienst van de club, dacht hier anders over en schreef in de *Corinthian*:

'Een van de deelnemers aan de golfweek van 1928 was de jeugdige Thun Dharmajiva. Hij was de enige van de bekende golfamilie van Zijne Excellentie Phra Sri Banja, de vroegere Siameesche gezant te 's Gravenhage, die nog in Holland vertoefde. De rest, waaronder mevrouw Dharmajiva die het jaar tevoren nog drie prijzen in de wacht had gesleept, was teruggekeerd naar het Verre Oosten. Niet met achterlating van een grote schuld, zoals sommige bronnen willen, maar wel met achterlating van de Dharmajiva-beker die mevrouw in 1927 beschikbaar stelde.'

PORCELEYNE FLES

Alle bekers zijn verzekerd en mogen een jaar door de winnaars mee naar huis worden genomen. Niet iedereen durft dat aan. Zo laat Stuart McAllister zijn bekers in het clubhuis onder het motto 'dat er in Heiloo zo veel wordt ingebroken.' Anderen zijn zo weg van hun beker dat ze hem een ereplaats geven. Hans Catz, die drie maal de Porceleynse Fles won, had er zelfs een speciale nis in zijn buitenhuis voor laten bouwen. Tegenwoordig mag dit kostbare aardewerken kunstwerk van Lies Couzijn, dat werd gemaakt op de experimentele afdeling van de Porceleijne Fles ('Delfst Blauw'), het clubhuis niet meer uit.

Aleid Kemper